

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/100/2020
Identifikačné číslo spisu: 6117241872
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6117241872.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Syntachem, s.r.o., „v likvidácii“, so sídlom Niklova ulica, 926 01 Sereď, IČO: 43 850 961, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Baďurová, s.r.o., so sídlom Budatínska 12, 851 06 Bratislava, IČO: 51 477 998, v mene ktorej koná Mgr. Katarína Baďurová, ako advokátka a konateľka, proti žalovanému 1/: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpenému Q. X. S., povereným zamestnancom, a žalovanému 2/ FILAGRO plus, s.r.o., so sídlom Skladištná 4676, 984 01 Lučenec, IČO: 36 620 327, zastúpenému Advokátskou kanceláriou UHAL, s.r.o., so sídlom Štefana Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, IČO: 47 236 655, v mene ktorej koná JUDr. Maroš Uhal, ako advokát a konateľ, o ochranu práv z úžitkového vzoru, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 10CbPv/15/2017, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. marca 2020, č. k. 25CoPv/1/2019-612, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného 1/ o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.
- III. Žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 4. júna 2019, č. k. 10CbPv/15/2017-447, výrokom I. konanie v časti výrokov vety 3 (Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní zdržať sa výroby, používania, ponúkania, uvádzania na trh, skladovania alebo dovážania vodnej emulzie určenej na aplikáciu zahmlieváním alebo rosením obsahujúcej v 1 litri 0,85 g až 34 g aspoň jedného z derivátov cypermetrínu a 966 g až 999,15 g vody a aditívnych látok stabilizujúcich emulziu a zvyšujúcich zmáčavosť a adhezivitu postreku) a 4 (Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní zdržať sa používania prípravku Váztak Active v podobe 1,7 %-nej až 68 %-nej vodnej emulzie.) zastavil, výrokom

II. určil, že vodná emulzia obsahujúca 0,085 % až 3,4 % alfa-cypermetrínu a 96,6 % až 99,915 % vody a aditívnych látok stabilizujúcich emulziu a zvyšujúcich zmáčavosť a adhezivitu postreku, určená na aplikovanie rosením, patrí do rozsahu ochrany úžitkového vzoru č. 5480, výrokom III. určil, že používanie prípravku Váztak Active v podobe 1,7 %-nej až 68 %-nej vodnej emulzie aplikovanej rosením patrí do rozsahu ochrany úžitkového vzoru č. 5480, výrokom IV. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť poskytnúť žalobcovi informácie o celkovom množstve použitej 1,7 %-nej až 68 %-nej vodnej emulzie prípravku Váztak Active a výrokom V. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 100 % vrátane trov konania o nariadení neodkladného opatrenia.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal uplatnenia práva z úžitkového vzoru č. 5480 a žiadal určiť, že prípravok používaný žalovanými 1/ a 2/ v žalobe špecifikovaným spôsobom zasahuje do jeho práv. Úžitkový vzor č. 5480 s názvom Insekticídna emulzia na ošetrovanie lesných drevín (ďalej len „úžitkový vzor“) bol do registra úžitkových vzorov SR zapísaný dňa 1. júna 2010 s maximálnou platnosťou do 4. mája 2019. Žalobca uvádza, že žalovaný 1/ vyhlásil verejné obstarávanie na pozemné ošetrovanie lesov proti podkôrnemu hmyzu na roky 2015 - 2018, predmetom zákazky bola pozemná aplikácia chemických látok kolesovými a pásovými traktorovými rosičmi. Podľa Rámcovej dohody č. CRZ 3185/2015/LSR (ďalej len „rámcová dohoda“) zo dňa 20. mája 2015 uzavretej medzi žalovaným 1/ ako objednávateľom a žalovaným 2/ ako dodávateľom sa pri plnení zákazky mala aplikovať chemická látka Váztak Active v koncentrácii podľa platnej registrácie, ktorú žalovanému 2/ dodával žalovaný 1/. Žalobca v roku 2015 požiadal Úrad priemyselného vlastníctva SR (ďalej aj „úrad“) o určenie, či opis predmetu určenia „Pozemné ošetrovanie lesných porastov proti šíreniu škodlivých činiteľov na ihličnatých drevinách“ vykonávané vodnou mikroemulziou pyretroidného insekticídu na preventívne a asanačné ošetrovanie ihličnanov v lese voči drevokaznému hmyzu, ktorá obsahuje v 1 litri vodnej mikroemulzie určenej na aplikáciu rosením 1 až 2 g alfa-cypermetrínu, 998 až 999 g vody a benzínové rozpúšťadlo, 2-metylpentán-2,4-diol, poly(oxy-1,2-etán-diyl), .alfa.-.sulfo.-omega.-[2,4,6-tris(1-fenyletyl)fenoxi] v podobe amónnej soli, heptán-2-ón a naftalén), spadá do rozsahu ochrany úžitkového vzoru. Úrad v rozhodnutí zo dňa 10. októbra 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. novembra 2016, konštatoval, že predmet opísaný v žiadosti patrí do rozsahu ochrany úžitkového vzoru. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že do rozsahu ochrany úžitkového vzoru spadajú vodné emulzie s obsahom 1,7 % až 68 % prípravku Váztak Active a 32 % až 98,3 % vody a prípadne aj aditívnych látok a domáhal sa, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ zdržať sa takéhoto spôsobu používania prípravku Váztak Active.

3. Napriek tomu, že úžitkový vzor zanikol uplynutím doby platnosti dňa 4. mája 2019, v dôsledku čoho žalobca stratil výlučné práva k chránenému technickému riešeniu, súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca popri určovacom nároku uplatnil aj zdržovací nárok, a to ešte v čase platnosti úžitkového vzoru, preto posúdil žalobu ako dôvodnú. S prihliadnutím na uvedené, súd prvej inštancie rozhodoval o žalobných nárokoch pod bodmi 1, 2 a 5 a v časti žalobného návrhu v bodoch 3 a 4 konanie zastavil (na základe späťvzatia so súhlasom žalovaných 1/ a 2/).

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný 2/ pri plnení zmluvy aj po 1. júni 2015 používal prípravok Váztak Active, ktorý mu dodával žalovaný 1/. Za nesporné považoval súd prvej inštancie to, že spôsob aplikácie chemickej látky - rosenie ako forma aplikácie podľa popisu prípravku Váztak Active a zahmlievanie ako forma aplikácie podľa úžitkového vzoru, sú technickými ekvivalentmi, pretože v oboch prípadoch ide o vytváranie jemného kvapkového spektra s využitím prúdu vzduchu, a preto sa nejedná o odlišný spôsob aplikácie. Porovnaním zloženia 2 % až 4 % roztoku prípravku Váztak Active s emulziou pripravenou podľa úžitkového vzoru súd prvej inštancie dospel k záveru o zhode týchto dvoch emulzií. Týmto mal súd prvej inštancie za splnenú podmienku zásahu do práv žalobcu z úžitkového vzoru.

5. Súd prvej inštancie uzavrel, že zásah do práv majiteľa úžitkového vzoru (držiteľa licencie) v žalobe špecifikovanom spôsobe používania prípravku Váztak Active, kedy vodná emulzia obsahujúca 0,085 % až 3,4 % alfa-cypermetrínu a 96,6 % až 99,915 % vody a aditívnych látok stabilizujúcich emulziu a zvyšujúcich zmáčavosť a adhezivitu postreku (používanie prípravku Váztak Active v podobe 1,7 %-nej až 68 %-nej vodnej emulzie aplikovanej rosením) patrí do rozsahu ochrany úžitkového vzoru.

6. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe aj v časti týkajúcej sa poskytnutia informácii žalovanými 1/ a 2/ o celkovom množstve použitej 1,7 %-nej až 68 %-nej vodnej emulzie prípravku Váztak Active s poukazom na ust. § 29 ods. 1 zákona č. 517/2007 Z. z. o úžitkových vzoroch v platnom znení, v zmysle ktorého

pri neoprávnenom zásahu do práv chránených týmto zákonom môže majiteľ úžitkového vzoru žiadať, aby ten, kto jeho práva porušuje alebo ohrozuje, mu poskytol informácie týkajúce sa pôvodu výrobku alebo služieb a okolností ich uvedenia na trh. Uloženie tejto povinnosti súd prvej inštancie nevyhodnotil ako šikanózný výkon práva zo strany žalobcu.

7. V súvislosti s nárokom na náhradu trov konania, súd prvej inštancie tento priznal žalobcovi v plnom rozsahu voči žalovaným 1/ a 2/, pretože mal v konaní úspech, keď súd prvej inštancie žalobe vyhovel. Plnú náhradu trov konania súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj napriek tomu, že konanie bolo na návrh žalobcu čiastočne zastavené, a to z dôvodu opodstatnenosti žaloby v čase jej podania, ktorá odpadla až v dôsledku objektívnej skutočnosti - plynutia času a zániku platnosti úžitkového vzoru v priebehu súdneho konania.

8. Na odvolanie žalovaného 1/ a odvolanie žalovaného 2/ Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 10. marca 2020, č. k. 25CoPv/1/2019-612, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 4. júna 2019, č. k. 10CbPv/15/2017-447, vo výrokoch II., III. a IV. zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 2/ zamietol a vo výroku V. zmenil tak, žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Odvolanie žalovaného 1/ odmietol a žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ (č. l. 473 - 482 spisu) odmietol s poukazom na ust. § 90 C. s. p., podľa ktorého, ak sú predmetom sporu práva, ktoré súvisia s ochranou práv duševného vlastníctva, strana sporu musí byť zastúpená advokátom, okrem prípadov, ak je stranou v spore právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Napriek tomu, že žalovaný 1/ bol výzvou súdu prvej inštancie zo dňa 29. novembra 2017 poučený o povinnom právnom zastúpení, vrátane poučenia o tom, v ktorých prípadoch strana sporu nemusí byť zastúpená advokátom, odvolanie nebolo podľa odvolacieho súdu podpísané oprávnenou osobou, keď napriek povereniu na zastupovanie vystaveného žalovaným 1/ dňa 18. decembra 2017 (č. l. 259 spisu) X.. S. O., PhD., zamestnankyni, odvolanie za žalovaného 1/ podpísal generálny riaditeľ ako štatutárny zástupca žalovaného 1/. Tento právny záver odvolací súd odôvodnil tým, že odvolanie nemôže byť účinne podpísané advokátom, resp. inou oprávnenou osobou, po uplynutí odvolacej lehoty.

10. V súvislosti s podaným odvolaním žalovaného 2/ sa odvolací súd zamerail na to, či žalobca v prípade podanej určovacej žaloby preukázal naliehavý právny záujem na určení tohto práva alebo tento právny záujem vyplýva z právneho predpisu. Podľa odvolacieho súdu žalobca v žalobe a ani v ďalších podaniach nezodôvodnil naliehavý právny záujem na určení práva, ani neuviedol iné právne skutočnosti, z ktorých by naliehavý právny záujem vyplýval. Rovnako odvolací súd nezistil, že by žalobca odvodzoval naliehavý právny záujem z nejakého právneho predpisu, z ktorého by vyplývalo právo na určenie. Odvolací súd zdôraznil, že s touto otázkou sa nevysporiadal ani súd prvej inštancie, ktorý žalobe ohľadne určovacieho petitu vyhovel. Nakoľko v posudzovanom prípade platnosť úžitkového zánikla už pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, odvolací súd upozornil, že určovací výrok tak nemôže plniť preventívnu funkciu a poukázal pri tom na konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn. 10CbPv/15/2017, v ktorom si žalobca uplatnil majetkové práva v dôsledku porušenia jeho práv z úžitkového vzoru.

11. Vzhľadom na to, že naliehavý právny záujem na určení práva v konaní nebol žalobcom tvrdený a ani preukázaný. Odvolací súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie v tejto časti za nesprávne, a preto rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v bode II. a III. zmenil a žalobu voči žalovanému 2/ zamietol.

12. K uloženiu povinnosti poskytnúť informácie podľa ust. § 29 zákona o úžitkových vzoroch odvolací súd skonštatoval, že skončením platnosti úžitkového vzoru technické riešenie chránené úžitkovým vzorom nepožíva právnu ochranu, a preto po tomto časovom momente nemôžu vznikáť práva, ktoré garantuje zákon o úžitkových vzoroch. Uvedené však podľa odvolacieho súdu nevyklučuje, aby si žalobca uplatnil tie práva, ktoré mu vznikli počas platnosti úžitkového vzoru a počas doby ochrany, v dôsledku čoho odvolací súd posúdil námietky žalovaných 1/ a 2/ v tomto smere ako právne neopodstatnené.

13. Z ust. § 29 zákona o úžitkových vzoroch v znení účinnom do 31. decembra 2017 (v čase podania žaloby) podľa odvolacieho súdu vyplýva, že si žalobca mohol uplatniť právo na poskytnutie informácií ohľadne pôvodu výrobku, ktorým boli jeho práva z úžitkového vzoru porušené. Ďalej odvolací súd konštatoval neurčitost' a nevykonateľnosť výroku súdu prvej inštancie v bode IV. s tým, že uplatnenie

práva na poskytnutie informácií vyžaduje väčšiu mieru konkretizácie a minimálne určenie časového obdobia, za ktoré sa majú tieto informácie poskytnúť. S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v bode IV. tak, že žalobu voči žalovanému 2/ zamietol.

14. Odvolací súd poukázal na nesprávnosť výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti výroku o trovách konania týkajúcich sa neodkladného opatrenia, pretože o tom už rozhodol Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 27. apríla 2017, č. k. 16CbPv/5/2017-90, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. septembra 2017. Odvolací súd priznal úspešnému žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania v celom rozsahu. V dôsledku odmietnutia odvolania žalovaného 1/ odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100 %.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C. s. p.).

16. V rámci dovolania žalovaný 1/ argumentoval tým, že súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom konali v rozpore s ust. § 110 ods. 1 C. s. p. a ust. § 373 ods. 1 C. s. p. Dovolateľ je toho názoru, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí chybné uvádza, že zamestnankyňa mala vystavené poverenie na zastupovanie, čo dovolateľ popiera tým, že zamestnankyňa bola splnomocnená na základe plnej moci. Dovolateľ poukázal na to, že zákonná úprava nevylučuje splnomocnenie zamestnanca na zastupovanie v konaní. Rovnako upozornil aj na to, že v plnej moci sa uvádza, že X. je splnomocnená aj na prijímanie doručených právnych písomností, preto mali byť písomnosti podľa dovolateľa doručované výlučne priamo jej v zmysle ust. § 110 ods. 1 C. s. p. V tejto súvislosti dovolateľ upozornil, že ak má účastník zástupcu s plnomocnenstvom pre celé konanie, je doručovanie iba účastníkovi neúčinné, v dôsledku čoho lehoty na vykonanie procesného prostriedku nezačnú plynúť. Podľa dovolateľa súd nerešpektoval splnomocnenie na zastupovanie v celom konaní, keď rozhodnutie doručil iba účastníkovi konania, čím nebol zachovaný postup podľa ust. § 110 ods. 1 C. s. p.. Dovolateľ trvá na tom, že súd prvej inštancie mal pri doručení rozhodnutia postupovať v súlade s ust. § 373 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého, ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. K výzve súdu dovolateľ uviedol, že mu táto nebola doručená v súlade s ust. § 373 ods. 1 C. s. p.. Na základe uvedených skutočností dovolateľ dospel k záveru, že (ne)konaním súdu prvej inštancie (nedoručením rozhodnutia splnomocnenému zástupcovi) podľa § 373 ods. 1 C. s. p. a následným odmietnutím odvolania odvolacím súdom došlo k odňatiu možnosti žalovaného 1/ konať pred súdom.

17. K dovolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalobca s tým, že dovolateľ si terminologicky zamieňa poverenie so zastúpením (splnomocnením) a právne následky s tým súvisiace. Žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaný 1/ je právnickou osobou, ktorá si po výzve súdu prvej inštancie nezvolila ako svojho právneho zástupcu advokáta, ale poverila zastupovaním svojho zamestnanca s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa. Podľa názoru žalobcu, X. S. O., PhD. konala za žalovaného 1/ ako poverený zamestnanec, a nie ako splnomocnený zástupca s plnou mocou pre celé konanie. Vzhľadom na uvedené žalobca trvá na tom, že súd prvej inštancie správne doručoval rozhodnutie sporovej strane, a nie poverenému zamestnancovi. Doručením rozhodnutia súdu prvej inštancie preto podľa žalobcu začala žalovanému 1/ plynúť lehota na podanie odvolania, ktorá márne uplynula bez toho, aby bolo súdu prvej inštancie doručené odvolanie podpísané oprávnenou osobou, teda povereným zamestnancom. Žalobca vyjadril nesúhlas s argumentáciou dovolateľa, že zamestnankyňa zastupovala žalovaného 1/ v celom konaní na základe plnej moci, a preto jej malo byť doručované rozhodnutie súdu prvej inštancie. Rovnako sa žalobca nestotožnil ani s tvrdením žalovaného 1/ o neúčinnosti doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a neplnutení lehoty na podanie odvolania.

18. K uvedenému považoval žalobca za potrebné poukázať na nález Ústavného súdu SR zo dňa 31.08.2017, č. k. I. ÚS/155/2017-75, z ktorého vyplýva, že poverenie a zastúpenie (splnomocnenie) sú odlišné právne inštitúty, ktoré nemožno vnímať ako zastupiteľné inštitúty (už vôbec nie ako totožné inštitúty), ale ako vzájomne sa dopĺňajúce právne prostriedky. Pre prípad zastúpenia zamestnávateľa v súdnom spore zamestnancom podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, žalobca upozornil, že by mal tento splnomocnený zamestnanec postavenie všeobecného zástupcu podľa ust. § 89 ods. 1 C. s. p.,

ktoré je však v prejednávacom spore vylúčené.

19. S poukazom na vyššie uvedené žalobca považoval postup konajúcich súdov za správny a v súlade so zákonom, teda dovolateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom, resp. uskutočňovať jemu patriace procesné práva tak, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V závere žalobca navrhol dovolanie žalovaného 1/ odmietnuť, resp. zamietnuť ako nedôvodné.

20. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu žalovaného 1/ nevyjadril.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný 1/ v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

22. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

23. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

24. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

25. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu a rovnako aj súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. V zmysle ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420

písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

28. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

29. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

30. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

31. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

32. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

33. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

34. V posudzovanom prípade dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že JUDr. S. O., PhD., ako zamestnankyňa žalovaného 1/, bola žalovaným 1/ splnomocnená na jeho zastupovanie v predmetnom súdnom konaní na základe plnej moci, a nejednalo sa o poverenie zamestnanca, aby konal za zamestnávateľa v predmetnom súdnom spore. Svoju argumentáciu dovolateľ opieral o to, že nakoľko bola X. S. O., V., zástupcom žalovaného 1/ so splnomocnením pre celé konanie, písomnosti mal súd prvej inštancie doručovať výlučne jej v súlade s ust. § 110 ods. 1 C. s. p., čo sa však v danom prípade nestalo. Vzhľadom na uvedené dovolateľ vyhodnotil procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v doručení rozhodnutia priamo žalovanému 1/, a nie JUDr. S. O., PhD., jeho právneho zástupcovi, ako nesprávny a doručovanie za neúčinné. Neúčinné doručovanie súdu prvej inštancie malo potom podľa dovolateľa za následok, že lehoty na vykonanie procesného prostriedku (podanie odvolania) nezačali plynúť. Podpísanie odvolania žalovaného 1/ osobou odlišnou od JUDr. S. O., PhD., kvalifikoval dovolateľ ako odstrániteľnú vadu odvolania, kedy mal súd prvej inštancie postupovať podľa ust. § 373 ods. 1 C. s. p., a teda vyzvať odvolateľa (žalovaného 1/, resp. jeho právneho zástupcu), aby chýbajúce náležitosti doplnil s poučením o následkoch neodstránenia väd odvolania, čo však súd prvej inštancie neurobil, ktorý postup zo strany súdu prvej inštancie dovolateľ považuje za nesprávny. K výzve súdu dovolateľ uviedol, že mu táto nebola doručená v súlade s ust. § 373 ods. 1 C. s. p.. Na základe uvedených skutočností dovolateľ dospel k záveru, že (ne)konaním súdu prvej inštancie (nedoručením rozhodnutia splnomocnenému zástupcovi) podľa § 373 ods. 1 C. s. p. a následným odmietnutím odvolania odvolacím súdom došlo k odňatiu možnosti žalovaného 1/ konať pred súdom.

35. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením

práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

36. K argumentácii žalovaného 1/ obsiahnutej v dovolaní dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že výzvou zo dňa 29.11.2017 (č. l. 222 spisu) súd prvej inštancie vyzval žalovaného 1/, aby si v lehote 15 dní odo dňa doručenia tejto výzvy zvolil advokáta, ktorý ho bude v konaní zastupovať. V uvedenej výzve súd prvej inštancie poukázal na znenie ust. § 90 ods. 1 C. s. p. s tým, že strana sporu nemusí byť zastúpená advokátom, ak je stranou sporu právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. V rámci výzvy súd prvej inštancie žalovaného 1/ poučil, že ak si advokáta nezvolí v určenej lehote, nebude na jeho úkony prihliadať. Predmetná výzva bola žalovanému doručená dňa 01.12.2017 (doručenka na č. l. 219 spisu). Žalovaný 1/ na danú výzvu reagoval v Žiadosti o predĺženie lehoty zo dňa 15.12.2017, doručenej súdu prvej inštancie dňa 20.12.2017 (č. l. 258 spisu) podpísanej generálnym riaditeľom žalovaného 1/ s tým, že je právnickou osobou a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. V tejto žiadosti žalovaný 1/ uviedol, že v prílohe prikladá plnú moc svojej zamestnankyne, JUDr. S. O. PhD. udelenú dňa 18.12.2017 (č. l. 259 spisu).

37. Napriek udelenej plnej moci zamestnankyni žalovaného 1/, žalovaný 1/ doručil súdu prvej inštancie dňa 23.03.2018 ďalšiu Žiadosť o predĺženie lehoty podpísanú generálnym riaditeľom žalovaného 1/ (č. l. 286 spisu). Vyjadrenie žalovaného 1/ sa k žalobe, vydreniu žalovaného 2/ a vyjadreniu žalobcu doručené súdu prvej inštancie dňa 25.04.2018 (č. l. 324 a nasl. spisu) už v mene žalovaného 1/ podpisovala „na základe plnej moci“ JUDr. S. O., V.. Rovnakým spôsobom bolo podpísané JUDr. S. O., PhD. aj podanie doručené súdu prvej inštancie dňa 04.06.2018 (č. l. 359 spisu), podanie doručené súdu prvej inštancie dňa 20.02.2019 (č. l. 416 spisu) a podanie doručené súdu prvej inštancie dňa 30.05.2019 (č. l. 438 spisu). Súd prvej inštancie počas celého konania doručoval všetky písomnosti priamo žalovanému 1/ a rovnako tomu bolo aj v prípade rozsudku, ktorý bol žalovanému 1/ doručený dňa 01.07.2019 (doručenka - č. l. 457 spisu). Odvolanie žalovaného 1/ zaslala JUDr. S. O., PhD. súdu prvej inštancie dňa 15.07.2019 elektronicky emailom (č. l. 473 a nasl. spisu) s tým, že prílohou emailu bolo samotné odvolanie žalovaného 1/ podpísané generálnym riaditeľom žalovaného 1/. Originál takto podpísaného odvolania žalovaného 1/ bol súdu prvej inštancie doručený dňa 17.07.2019, pričom na obálke sa nachádza pečiatka žalovaného 1/ (č. l. 478 a nasl. spisu). Vyjadrenie žalovaného 1/ k odvolaniu žalovaného 2/ doručené súdu prvej inštancie dňa 12.08.2019 (č. l. 508 spisu) opäť podpísal generálnym riaditeľom žalovaného 1/, a nie JUDr. S. O., V.. Vyjadrenie žalovaného 1/ k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného 1/ doručené súdu prvej inštancie dňa 26.09.2019 podpisovala v mene žalovaného 1/ JUDr. S. O., V. (č. l. 566 a nasl. spisu). Prílohou tohto vyjadrenia zo dňa 26.09.2019 bola aj plná moc opätovne udelená JUDr. S. O., V. dňa 03.05.2019 (č. l. 568 spisu) a odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 11.07.2019, ktoré podpisovala v mene žalovaného 1/ už JUDr. S. O., V. (č. l. 569 a nasl. spisu). Podanie žalovaného 1/ doručené súdu prvej inštancie dňa 11.10.2019 bolo rovnako podpísané v mene žalovaného 1/ X.. S. O., V.. (č. l. 581 spisu).

38. Odvolací súd po predložení spisu súdom prvej inštancie vyzval žalovaného 1/ výzvou zo dňa 11.02.2020 (č. l. 602 spisu), aby preukázal, či je X.. S. O., V. advokátkou, pracovníčkou alebo členom právnickej osoby žalovaného 1/. Výzva odvolacieho súdu bola žalovanému 1/ doručená dňa 13.02.2020 (doručenka - č. l. 604 spisu). Na výzvu odvolacieho súdu reagoval žalovaný 1/ odpoveďou podpísanou generálnym riaditeľom žalovaného 1/, doručenou súdu prvej inštancie dňa 17.02.2020 (č. l. 606 spisu). Prílohou tejto odpovede žalovaného 1/ bola okrem iného aj pracovná zmluva uzavretá medzi žalovaným 1/ ako zamestnávateľom a JUDr. S. O., V.. ako zamestnankyňou zo dňa 29.09.2016.

39. Na základe uvedeného potom odvolací súd v rámci napadnutého rozhodnutia odvolanie žalovaného 1/ odmietol z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou. Tento záver odvolací súd odôvodnil tým, že síce sa jedná o odstrániteľnú vadu, ale postup podľa § 90 ods. 2 C. s. p. sa vzťahuje na tú sporovú stranu, ktorá nie je právne zastúpená a nejde o osobu uvedenú v § 90 ods. 1 písm. a/ alebo b/ C. s. p.. Navyše o povinnom právnom zastúpení v tomto súdnom konaní bol žalovaný 1/ poučený výzvou súdu prvej inštancie zo dňa 29. novembra 2017, vrátane poučenia o tom v ktorých prípadoch strana sporu nemusí byť zastúpená advokátom. Odvolací súd zdôraznil, že odvolanie nemôže byť účinne podpísané advokátom, resp. inou oprávnenou osobou, po uplynutí odvolacej lehoty.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že v danom prípade sa jedná o spor súvisiaci s ochranou práva duševného vlastníctva (ochrana práv z úžitkového vzoru), v ktorom sa vyžaduje povinné právne zastúpenie sporovej strany (§ 90 ods. 1, 2 C. s. p.). Súd prvej inštancie výzvou zo dňa 29.11.2017 (č. l. 222 spisu) vyzval žalovaného 1/, aby si v lehote 15 dní odo dňa doručenia tejto výzvy zvolil advokáta, ktorý ho bude v konaní zastupovať s tým, že povinné zastúpenie advokátom sa nevyžaduje, ak je stranou sporu fyzická osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa alebo právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. V rámci výzvy súd prvej inštancie žalovaného 1/ poučil, že ak si advokáta nezvolí v určenej lehote, nebude na jeho úkony prihliadať. Predmetná výzva bola žalovanému doručená dňa 01.12.2017 (doručenka na č. l. 219 spisu). Na základe výzvy súdu prvej inštancie bola JUDr. S. O., V., zamestnankyňa žalovaného 1/, splnomocnená na zastupovanie žalovaného 1/ v predmetnom konaní.

41. Napriek tvrdeniu žalovaného 1/, že sa v prípade plnej moci udelennej JUDr. S. O., V. dňa 18.12.2017 (č. l. 259 spisu) a dňa 03.05.2019 (č. l. 568 spisu) nejednalo o poverenie zamestnanca na zastupovanie žalovaného 1/, ale jednalo sa o splnomocnenie zamestnankyne pre celé konanie na základe plnej moci, dovolací súd zhodne s odvolacím súdom konštatuje, že sa podľa obsahu jednalo o poverenie zamestnanca na zastupovanie.

42. Záver o existencii poverenia udeleného zamestnankyni žalovaným 1/ dovolací súd odôvodňuje aj tým, že poverenie bolo udelené ako jednostranný právny úkon uskutočnený žalovaným 1/, tzn. podpísaným generálnym riaditeľom žalovaného 1/. Na doplnenie dovolací súd považoval za potrebné poukázať na to, že v prípade plnomocenstva je jeho nevyhnutnou obsahovou náležitosťou okrem vymedzenia jeho rozsahu aj vôľa plnomocnencom prijať, inak je plnomocnenstvo neplatné, čo vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. mája 2014, sp. zn. 7 MCdo 6/2013. Vzhľadom na uvedené nie je podľa dovolacieho súdu možné tzv. „plnú moc“ udelenú X.. S. O., V. dňa 18.12.2017 (č. l. 259 spisu) a dňa 03.05.2019 (č. l. 568 spisu), ktorú ani jednu svojím podpisom neprijala, posudzovať podľa ust. § 92 ods. 1 C. s. p., ako písomné splnomocnenie udelené zástupcovi, ktorého si strana (žalovaný 1/) zvolila na celé konanie, kedy sa písomnosti doručujú výlučne tomuto zástupcovi.

43. Súd prvej inštancie počas celého konania doručoval všetky písomnosti priamo žalovanému 1/, ktorú skutočnosť žalovaný 1/ v priebehu celého konania nenamietal, urobil tak až v dovolaní v súvislosti s odmietnutím ním podaného odvolania odvolacím súdom napadnutým rozhodnutím. Z obsahu spisu je zrejmé, že na všetky písomnosti doručované súdom prvej inštancie žalovanému 1/ tento reagoval, či už podaniami podpísanými generálnym riaditeľom alebo poverenou zamestnankyňou. Rozsudok súdu prvej inštancie bol rovnako doručovaný priamo žalovanému 1/ a doručený bol dňa 01.07.2019 (doručenka - č. l. 457 spisu). Odvolanie žalovaného 1/ zaslala X.. S. O., V. súdu prvej inštancie dňa 15.07.2019 elektronicky emailom (č. l. 473 a nasl. spisu) s tým, že prílohou tohto emailu bolo samotné odvolanie žalovaného 1/ podpísané generálnym riaditeľom žalovaného 1/. Originál takto podpísaného odvolania žalovaného 1/ bol súdu prvej inštancie doručený dňa 17.07.2019, pričom na obálke sa nachádza pečiatka žalovaného 1/ (č. l. 478 a nasl. spisu).

44. V prípade právnických osôb nemožno za splnomocneného zástupcu považovať príslušný štatutárny orgán alebo jeho člena. Pokiaľ ide o konanie za právnickú osobu, procesnoprávna úprava odkazuje na použitie ustanovení osobitného predpisu (§ 72 CSP). Tým je primárne Občiansky zákonník, ktorý upravuje konanie za právnickú osobu v § 20 OZ. Okrem štatutárneho orgánu môžu za právnickú osobu konať aj jej zamestnanci alebo jej členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé (§ 20 ods. 2 OZ). Oprávnenie konkrétneho zamestnanca konať za právnickú osobu ako sporovú stranu sa súdu preukazuje poverením, ktoré však nezakladá vzťah zastúpenia na základe splnomocnenia. Zamestnanec ani štatutárny orgán nie sú bez ďalšieho splnomocnenými zástupcami a ich právne postavenie sa nespravuje ustanoveniami o zastúpení. Táto diferenciácia má osobitný význam najmä z hľadiska doručovania súdnych písomností (Števcík, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 294).

45. Dovolateľ v rámci podaného dovolania argumentoval tým, že zákonná úprava nevyklučuje splnomocnenie zamestnanca na zastupovanie v konaní, k čomu dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v danej veci sa jedná o špecifické zastúpenie podľa ust. § 90 ods. 1 C. s. p., kedy v

predmetnom konaní nebol splnomocnený štatutárny orgán právnickej osoby ani zamestnanec, ktorým by bol advokát, ale jednalo sa o klasické poverenie udelené zamestnancovi, ktorý vykonával svoje pracovné povinnosti v rámci pracovnej zmluvy uzavretej so zamestnávateľom (v danom prípade žalovaným 1/).

46. K dovolateľom namietanému nesprávnemu doručovaniu písomností súdom prvej inštancie dovolací súd uvádza, že X.. S. O., V., ako zamestnankyňa poverená zastupovaním žalovaného 1/ v konaní, reagovala na väčšinu písomností doručovaných súdom prvej inštancie priamo žalovanému 1/. O tejto skutočnosti svedčí aj to, ako už bolo uvedené vyššie, že odvolanie žalovaného 1/ emailom zaslala X.. S. O., V. súdu prvej inštancie v lehote, a to dňa 15.07.2019 (č. l. 473 a nasl. spisu). Za daných okolností podľa dovolacieho súdu nemožno hovoriť o postupe súdu prvej inštancie, ktorý by mal byť v rozpore s ust. § 110 ods. 1 veta prvá C. s. p., podľa ktorého ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi.

47. Pozornosti dovolacieho súdu neuniklo uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. marca 2012, sp. zn. 6Sžo/24/2011, podľa ktorého Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania, zastúpenému zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie, neodníma procesné právo podať v zákonnej lehote proti akémukoľvek rozhodnutiu príslušného súdu opravný prostriedok, účastník konania však môže toto právo úspešne uplatniť len v rámci lehoty plynúcej od doručenia predmetného rozhodnutia zástupcovi účastníka konania s generálnym plnomocenstvom. Avšak v danom prípade sa jedná o odlišnú situáciu, nakoľko žalovaný 1/ nebol zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie, ale poverenou zamestnankyňou (aj keď žalovaný 1/ tvrdí opak).

48. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. augusta 2018, sp. zn. 2Cdo/167/2017, v ktorom tento odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. augusta 2017, sp. zn. I. ÚS 155/2017 (ďalej aj ako „nálež ÚS SR“), kde Ústavný súd SR v bode 27. uviedol, že z pohľadu terminológie nemožno pojmovo spájať, či stotožňovať poverenie so zastúpením (splnomocnením), ide o odlišné právne inštitúty, s rozdielnymi potenciálnymi právnymi následkami, ktoré sú upravené inými kódexmi súkromného práva. Poverenie podľa § 9 Zákonníka práce sa viaže iba na osobu zamestnanca zamestnávateľa, pričom jeho zodpovednosť sa riadi normami pracovného práva s výraznou ochrannou funkciou. Zastúpenie ako občianskoprávny inštitút umožňuje, aby za zamestnávateľa mohli robiť právne úkony aj iné osoby než jeho vlastní zamestnanci, pričom vzájomné vzťahy medzi zastúpeným a zástupcom sa riadia normami občianskeho práva. Zastúpiť sa môže nechať zamestnanec aj zamestnávateľ, poverenie je len oprávnením zamestnávateľa (porovnaj Olšovská, A. Zastúpenie v pracovnom práve. In: Zastúpenie v súkromnom práve. Beckova edícia právne inštitúty. Praha : C. H. Beck, 2012). (...) Označené základné rysy oboch inštitútov vedú k záveru, že ich nemožno vnímať ako zastupiteľné inštitúty (už vôbec nie ako totožné inštitúty), ale ako vzájomne sa dopĺňajúce právne prostriedky. Zastúpenie na základe plnej moci podľa Občianskeho zákonníka dopĺňa chýbajúcu úpravu Zákonníka práce a dotvára celkový a komplexný právny rámec konania za zamestnávateľa (porovnaj Dolobáč, M. Splnomocnenie na pracovnoprávne úkony. In: Súkromné právo, 3/2017).

49. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že namietaným procesným postupom súdov oboch inštancií v dovolaní, spočívajúcim v doručovaní písomností priamo strane sporu (žalovanému 1/), nedošlo k tomu, že by konajúce súdy znemožnili žalovanému 1/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

50. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného 1/ podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nie je procesne daná, a preto jeho dovolanie podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

51. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.). Vo vzťahu k trovám dovolacieho konania žalovaného 2/ rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

52. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. s dôrazom na skutočnosť, že žalobca nepožiadaval o náhradu trov dovolacieho konania.

53. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od

01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.